

Gramor Al Nahaz

Az üldözött

Fiatalok a diszkrimináció

ellen

novellapályázat

Ez a történet egy fiúról szól, akit az osztálytársai kiközösítették. Igazából csak egyvalami miatt: mert szeret olvasni. Valljuk be, a mai diákseregben már nem „menő” az olvasás. Ez a fiú, mint már említettem, szeret olvasni. Ő nem abban leli örömét, hogy buliból buliba jár, vagy hogy olyan részegre issza magát, hogy már azt sem tudja, ki ő maga. Jobban kedveli a csendet, a magányt, az egyedülletet, és legfőképpen az olvasást. Ezt mutatja be most ez a kis történet. Őt szempontból (a fiú, egy lány, egy izomagy, a védő és egy tanár) láthatjuk meg, érezhetjük át, milyen lehet egy diszkriminált fiú sorsa.

A fiú

Mázlim volt. Éppen el tudtam szaladni az izomagyúak elől. Mindig megkergetnek, ha nincsen tanár a közelben, és mivel általában a szünetekben nincsen tanár a folyosókon, így gyakran kell szaladnom. Németh Sándor a nevem, Budapest XI. kerületben lakom, hogy hol, az nem számít. Iskolám nevének nincs jelentősége ebben a történetben. 17 éves vagyok. Általában otthon szeretek ülni és olvasni. Jó tanulónak számítok, négyesnél rosszabb egyet sohasem kaptam. Személyiségemről annyit, hogy kissé zárkózott, visszahúzódó, kicsit pesszimista vagyok. Talán ez az oka, hogy nem kedvel engem az osztály.

A másik ok az olvasás. Nagyon szeretek olvasni. Az osztályom nem annyira (már persze tisztelet a kivételnek) szereti bújni a könyveket. Egyszerű okból, miszerint az olvasás nem „menő”. Ezért ücsörgök most itt, az iskola egyik rejtett sarkában, a lépcsőn, mert az osztály izomagyú tagjai újra kedvenc foglalkozásukat üzték. Engem kergettek...

Ennek az üldözösdínek az oka még 9. osztályra (tavalyra) vezethető vissza. A tanév második felére mindenkinek lett barátja vagy legalábbis egy jó haverja. Csak nekem nem. Pedig próbálkoztam, kevés sikerrel. Miután megelégteltem a barátkeresést, nyilvánosan is olvasni kezdtem. Ezt meglátták az izomagyak, és azóta nem tudnak békén hagyni. Kergetnek, és ha elkapnak, jól megvernek. Így megy ez.

A közösségünkben talán csak két olyan ember van, aki nem utál, vagy legalábbis nem érezteti. Az egyik Peti, a másik Andi. Peti szokott engem megvédeni általában (elég erős), mert titokban szeret olvasni. Andi meg csak azért véd, mert engemet védelmezve próbál közelebb jutni Petihez. Egy probléma volt csak a mai nappal. Peti beteg, ilyenkor meg az átlagosnál is nagyobb verést kapok (persze, ha elkapnak)...

Összerezentem. Valaki közeledik. Nem olyan, mint az izomagyak döngése, ez inkább lágyabb, de már a Bandában vannak lányok is. Ha most elkapnak, ha bekerítenek, akkor feladhatom a menekülést. Megvernek. Ha most elszaladok, talán...

– Szia Sanyi! Mit keresel te itt, amikor az egész Banda rád vadászik? – kérdezte tőlem az Andi.

Elmondtam neki. Megnyugodtam... Egy kis időre.

A lány

Nehéz volt rátalálnom Sanyira. Ha a könyvbújásán kívül máshoz is ért, akkor az a bujdosás. Szerintem rajta kívül csak a karbantartók és a takarítók ismerik jobban a sulit. Ráadásul még képes olyan halkán járni, hogy egy normális ember meg sem hallja. Ha éppen bujkál a Banda elől, akkor még síri csendben sem hallom meg a lépteit. Most rátaláltam. Igazából csak azért kerestem, mert el akartam neki mondani, hogy itt van az iskolában Peti.

Magamról csak annyit, hogy Árpás Andrea a nevem és a XI. kerület közepén lakom. A többi nem fontos.

Miután rátaláltam Sanyira, csak úgy dőlt belőle a szó, de nem figyeltem rá. Soha nem kedveltem Sanyit, nem is fogom egy darabig. Nem tagadom, azért védem, hogy közelebb jussak Petihez. Nem értem, hogy Peti miért kedveli Sanyit. A barátnőim eléggé furcsának találják, hogy ilyen „kényelmetlen” módon közeledem hozzá. Állandóan azzal traktálnak, hogy hagyjam Petit, van sok más fiú is az iskolában.

Na, de most ezt hagyom, inkább beszélek Sanyiról. Eléggé utálatos, visszahúzódo személyiség. Nem csak azért nem kedvelem, mert nem törődik a külsejével (szandálhoz *fehér* zoknit vesz fel), de ráadásul állandóan a könyveket bújja. Nem értem, mi jó van az olvasásban. Nagy betűhalmaz, ráadásul semmi értelme nincsen azoknak a történeteknek.

Egyszer nagyon berágtam rá, és lekevertem neki egy jó nagy pofont. Azt azért kaptam, mert már két órája nyavalygott nekem, hogy őt senki nem szereti, meg hogy milyen ronda, meg állandóan bög. Ekkor kevertem le neki egy jó nagyot. Utána rögtön lecsendesedett.

Most mellette ücsörgök (csendben) hallgatva, hátha jönnek az izomagyúak és futni kell. Ez az egy közös van bennem és Sanyiban, hogy utáljuk azokat a szteroiddal tömött vadbarmokat. Talán ez a másik ok, amiért védem őt, bár ezeknél a hústornyoknál nem számít az, hogy lány, vagy akkor is megvernek, vagy rosszabb. Ráadásul a Bandának vannak már lánytagjai is. Az én „kedves” barátnőim.

Nem nehéz azokat az állatokat meghallani. Állandóan üvöltenek, kiabálnak, trappolnak. Ez is undorító bennük. Képtelenek kicsit halkabban beszélni, sőt még valami gusztustalan mixelt zenét játszanak a telefonjukon, ami még rosszabb, mint az üvöltözés...

Baj van. Itt vannak, ráadásul bekerítettek. Tisztán hallom a hangjukat és azt a förtelmes zenéjüket. Elszaladni már nem tudunk. Félek... Miért nincsen itt még Peti? Sanyi arca már zöldes a félelemtől. Ekkor megszólalt a hátunk mögött egy hang.

– Sziasztok, Picinyeim! Csak nem bujdosunk? Talán azt hiszitek, így elkerülhetitek a verést? – kérdezte azon az undorító hangján a Bandavezér, mögötte felvihogtak a „barátnőim”.

Az izomagy

Végre rátaláltunk a bujdosókra. Eléggé felhúztak ahhoz, hogy nagy verést rendezek. Nem szeretem a hosszú bújócskákat. Ma szerencsénk volt a Bandával, mert hiányzott az iskolából az Első Számú Közellenség, Peti. Ő az egyetlen olyan diák, aki engemet és két bandatársamat meg tud verni egyszerre. Most nincs itt. Ráadásul itt van a kis csitri Andi. Őröla majd a csajok gondoskodnak. Én Sanyival foglalkozom.

Ki nem állhatom, sőt utálok ezt a gyereket. Állandóan olvas. Ez még semmi, de olyan szavakat használ, amit senki se ért. Egyszer a szokásos verést akartuk neki adni, de olyat mondott, amitől aztán begurultam. Furcsa mód megjegyeztem: „*Ó, hogy az a ki-bebútorozott nénikét térgyekalácsa!*”

Ezzel aztán úgy feldühített, hogy majdnem eltörtem a karját. Sajnos nem sikerült, mert megjelent Peti. Őt sem értem miért nyomul a bandánkhoz, és miért védi azt a nyeszlett Sanyikát. De most mindegy, mert nincsen itt. Megropogtattam az ujjaimat. Itt az idő, hogy megmutassam ennek a kis könyvmolynak, hogy verekedni, élni, harcolni nem lehet megtanulni a könyvekből. Intettem Szandinak, hogy övé a lány, enyém meg a fiú.

A Banda kört alakított a veréshez. Mindig is szerettem megmutatni másoknak, milyen az igazi verés. Sanyika kiérdemelte a Nagy Verést. A kis könyvmolynak már olyan fehér volt az arca, mint amikor még új volt az apám kocsija. A csitri nem félt. Majd ha Szandi jól elveri, odaadom a Banda fiútagjainak, hogy játsszanak vele, ahogy kedvük lelik benne.

Jeleztem Szandinak, hogy kezdhetjük. Elindultam Sanyi felé. Ütésre emeltem a kezem, amikor valaki oldalba taszított.

Peti volt az.

A védő

„A harcban akkor győzhetsz igazán, ha nem a harcra figyelsz. Hagyd, hogy a tested maga irányítsa a mozdulataidat” – mondja az egyik kedvenc könyvemben a pengemester. Én most éppen eleget teszek ennek a feltételnek. Életemben először próbálkozom ezzel, hogy nem a

harcra figyelek, hanem csak hagyom a gondolataimat kalandozni. Most éppen Sanyi, vagy ahogy én hívom, „Spuri” helyzetén elmélkedem. De előbb: Szabó Péter a nevem, Sanyi védelmezője.

Most éppen a Bandavezérrel (vagy ahogy én nevezem: Marha Banda legfőbb ökrével) hadakozom. A közelünkben éppen Andi pofozkodik Szandival (a legfőbb ökör tehenével).

Bevallom, tetszik Andi, de én ezt füstös kisvárosi létemre nem tudom neki elmondani. Bár bevallom nem ez a fő ok, amiért bejöttem betegen az iskolába. A fő ok Spuri. Túlságosan féltem, meg tartozom neki.

Egyik unalmas, esős iskolai napon nem tudtam magammal mit kezdeni. Sanyit éppen kergették a hústornyok, a könyvét pedig az asztalon hagyta. Nyitva volt. A címe: Gergő és az Álomvampírok. Beleolvastam. Megtetszett. Ezután, amikor Spuri hazafelé ment, elkísértem és megkértem, hozzon nekem is egy könyvet, mert nagyon megtetszett ez a Gergő. Spuri meg másnapra már hozta is a könyv első részét. Ezért vagyok adósa, mert nemcsak hogy megszeretette velem az olvasást, de még elérte azt is, hogy ne kerüljek be a Bandába.

Nem értem a többiekét, mit nem szeretnek Sanyiban. Kedves, okos, jó fej, humoros. Én Spurit soha nem hallottam hazudni vagy rondán beszélni. Persze ő is szokott szitkozódni, de ezeket a könyveiből veszi ki.

Most érte harcolok. Érte és az eszméiért, a becsületkódexéért, amit meg mutatott nekem és azóta teljes erőmmel igyekszem betartani: *„Soha ne tégy erőszakot nőn, ne bánts gyereket! Ne csalj, hazudj, vagy lopj! Ezek a gyenge jellemű emberek ismertetőjelei. Véd a gyengéket az erősek gonoszságától. És sose engedd, hogy a bírvágy vezessen, amikor a gonosz nyomába eredsz!”*

„Véd a gyengét az erősek gonoszságától!” Ez az, amiért most verekedem...

Lesújtottam az előttem négykézláb heverő bandavezérré, majd elkaptam a Főcsitri (Szandi) karját és megcsavartam. Győztem. A banda szétszéledt, de ebből nagy bajok lehetnek. Ekkor talált ránk Laci bá, a főcitanár...

Epilógus – A tanár

Itt volt az idő, hogy valaki leszámoljon a Bandával. Úgy terveztem, hogy én leszek az, de nem én, hanem Szabó Peti volt az, aki tíz körmével védte a kis Sanyikát.

Sanyit az osztálya kiközösítette, a Banda pedig üldözte. Az ok, amiért ezt tették: az olvasás. Sok éve tanulmányozom az emberi viselkedést, de szerintem a legvisszataszítóbb a „falka természete”-komplexus. Vagyis amikor a falka csak egy apróság miatt tagadja ki a falkatársát, jelen esetben az olvasás miatt.

Én minden erőmmel igyekszem ez ellen tenni, de ez szörnyen nehéz. Legfőbb megmutatni mindenkinek, hogy mindenki egyenlő még ebben a korban is. Később már nehezebb lesz ezt elhíttetni. Másik oldalról úgy lehetne elkerülni a diszkriminációt, ha mindenki jóban lenne mindenkivel. De sajnos ez sem lehet. Amíg valaki nem tudja elfogadni a másikat, ahogy van, akkor ez sem lehetséges.

Az egyetlen megoldás, ha megismerkedünk a másikkal. Így nem íttelkeznének a másik felett, ha szeret olvasni, ha kevésbé öltözködik divatosan, ha dadog és miegymás.

Ez volt hát egy kítaszított az üldözött gyermek sorsa. A tanulság a sorok között van.